

лицемѣрно възмушение отъ несправедливостта. . Тфу! . .

— А съ дѣлото какво стана? Прекратиха ли го? — попита тя на сбогуване, като сви очи насмѣшливо.

— Какъ ще го прекратятъ? — сопнато отвърнахъ азъ. — Не съмъ се интересувалъ, но навѣрно скоро ще се гледа.

— Хайде-де! — още по-предизвикателно се подсмѣ тя, кивна съ глава и се изгуби между пжтниците.

Като се върнахъ въ сжда, справихъ се за дѣлото. Насрочиха го чакъ презъ пролѣтѣта.

Въ опредѣления день, коридорътъ на сжда се изпълни съ ония смачкани, оживотинени отъ нѣмотия хора, които бѣхъ разпитвалъ година и половина преди това. Сега, обаче, както обикновено става това у насъ въ подобни процеси, тѣ всички смегчаваха или се отказваха отъ първитѣ си показания: не помнѣли точно, много време минало, прости хора били и сбъркали въ смѣткитѣ, получили си всичко напълно. . . Обвинението, явно, оставаше безъ основа. Отъ стаята на сждиитѣ азъ надникнахъ въ залата, и чакахъ да призватъ най-важ-